

Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

8. svibnja 2024.*

„Ekonomski i monetarna unija – Bankovna unija – Jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (SRM) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Odluka SRB-a o izračunu *ex ante* doprinosâ za 2021. – Obveza obrazlaganja – Prigovor nezakonitosti – Ograničenje vremenskih učinaka presude”

U predmetu T-393/21,

Max Heinr. Sutor OHG, sa sjedištem u Hamburgu (Njemačka), koji zastupaju A. Glos, M. Rätz, H.-U. Klöppel i M. Meisgeier, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju J. Kerlin, C. De Falco i T. Wittenberg, u svojstvu agenata, uz asistenciju B. Meyringa, T. Klupscha i S. Ianca, odvjetnikâ,

tuženika,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

u sastavu: A. Kornezov, predsjednik, G. De Baere, D. Petrlík (izvjestitelj), K. Kecsmár i S. Kingston, suci,

tajnik: S. Jund, administratorica,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 9. ožujka 2023.,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: njemački

Presudu¹

- 1 Svojom tužbom koja se temelji na članku 263. UFEU-a tužitelj, Max Heinr. Sutor OHG, zahtijeva poništenje Odluke Jedinственог sanacijskog odbora (SRB) SRB/ES/2021/22 od 14. travnja 2021. o izračunu *ex ante* doprinosâ Jedinственом fondu za sanaciju za 2021. (u daljnjem tekstu: pobijana odluka), u dijelu u kojem se odnosi na njega.

[omissis]

III. Zahtjevi stranaka

- 25 Tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:
- poništi pobijanu odluku i pobijano priopćenje;
 - naloži SRB-u snošenje troškova.
- 26 SRB od Općeg suda zahtijeva da:
- odbije tužbu;
 - naloži tužitelju snošenje troškova;
 - podredno, u slučaju poništenja, održi na snazi učinke pobijane odluke do njezine zamjene ili barem tijekom razdoblja od šest mjeseci od dana na koji će presuda postati pravomoćna.

IV. O pravu

- 27 Uvodno treba podsjetiti na to da tužitelj svojom tužbom također zahtijeva, radi predostrožnosti, poništenje pobijanog priopćenja, u slučaju da mu Opći sud dodijeli samostalan sadržaj u odnosu na sadržaj pobijane odluke u odgovoru na šesti tužbeni razlog. Prema tužiteljevu mišljenju, SRB u tom priopćenju objašnjava svoju odluku o neprihvatanju zahtjeva za reviziju njegovih podataka koji se odnose na *ex ante* doprinose za razdoblja doprinosa od 2018. do 2020.
- 28 U tom pogledu treba utvrditi da se, unatoč naslovu tužbenog zahtjeva koji se odnosi na poništenje pobijanog priopćenja, kako ga je formulirao tužitelj, argumentacija potonjeg zapravo ograničava na osporavanje zakonitosti pobijane odluke. Tužitelj stoga ne iznosi nikakvu samostalnu i ciljanu argumentaciju u pogledu pobijanog priopćenja. U tim okolnostima valja zaključiti da se šesti tužbeni razlog i tužba u cijelosti zapravo odnose samo na pobijanu odluku.
- 29 U prilog svojoj tužbi tužitelj ističe četrnaest tužbenih razloga, koji se temelje:
- prvi, na povredi članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe br. 2015/63;
 - drugi, na povredi načela proporcionalnosti iz članka 70. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 806/2014, u vezi s člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59;

¹ Navedene su samo one točke ove presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

- treći, na povredi načela jednakog postupanja;
 - četvrti, na povredi slobode poduzetništva zaštićene člankom 16. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja);
 - peti, na povredi njegove slobode poslovnog nastana u smislu odredbi članka 49. u vezi s člankom 54. UFEU-a;
 - šesti, na povredi članka 17. stavaka 3. i 4. Delegirane uredbe br. 2015/63;
 - sedmi, na povredi prava na saslušanje iz članka 41. stavka 1. i stavka 2. točke (a) Povelje;
 - osmi, na povredi obveze obrazlaganja iz članka 41. stavka 1. i stavka 2. točke (c) Povelje kao i članka 296. drugog stavka UFEU-a;
 - deveti, na povredi načela djelotvorne sudske zaštite koje je predviđeno člankom 47. stavkom 1. Povelje;
 - deseti, podredno, na prigovoru nezakonnosti članka 4. do 7. i 9. te Priloga I. Delegiranoj uredbi 2015/63 zbog povrede obveze obrazlaganja predviđene člankom 296. drugim stavkom UFEU-a;
 - jedanaesti, podredno, na prigovoru nezakonnosti članka 4. do 7. i 9. te Priloga I. Delegiranoj uredbi 2015/63 zbog povrede načela djelotvorne sudske zaštite predviđenog člankom 47. stavkom 1. Povelje;
 - dvanaesti, podredno, na prigovoru nezakonnosti članka 14. stavka 2. i članka 3. točke 11. Delegirane uredbe 2015/63 zbog povrede članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 i načela jednakog postupanja;
 - trinaesti, podredno, na prigovoru nezakonnosti članka 14. stavka 2. i članka 3. točke 11. Delegirane uredbe 2015/63 zbog povrede slobode poduzetništva zaštićene člankom 16. Povelje;
 - četrnaesti, podredno, na prigovoru nezakonnosti članka 14. stavka 2. i članka 3. točke 11. Delegirane uredbe 2015/63 zbog povrede slobode poslovnog nastana zaštićene odredbama članka 49. u vezi s člankom 54. UFEU-a.
- 30 Tužitelj je u svojoj replici naveo da odustaje od desetog i jedanaestog tužbenog razloga.
- 31 Najprije valja razmotriti tužbene razloge na temelju kojih tužitelj ističe nezakonnost članka 14. stavka 2. i članka 3. točke 11. Delegirane uredbe 2015/63 te potom tužbene razloge koji se izravno odnose na zakonitost pobijane odluke.

A. Prigovori nezakonnosti istaknuti protiv članka 3. točke 11., članka 5. stavka 1. točke (e) i članka 14. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63

- 32 Iz naslova dvanaestog, trinaestog i četrnaestog tužbenog razloga proizlazi da tužitelj ističe prigovore nezakonnosti članka 14. stavka 2. i članka 3. točke 11. Delegirane uredbe 2015/63. Međutim, iz tužbenih razloga proizlazi da tužitelj također osporava, u biti, zakonitost članka 5. stavka 1. točke (e) te delegirane uredbe.

- 33 Stoga, konkretnije, tužitelj u okviru dvanaestog tužbenog razloga tvrdi da članak 3. točka 11., članak 5. stavak 1. točka (e) i članak 14. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 povređuju članak 103. stavak 7. Direktive 2014/59 i načelo jednakog postupanja. Trinaestim tužbenim razlogom tužitelj ističe da se tim odredbama Delegirane uredbe 2015/63 također povređuje sloboda poduzetništva zaštićena člankom 16. Povelje. Četrnaestim tužbenim razlogom tužitelj tvrdi da navedene odredbe povređuju slobodu poslovnog nastana koja je zaštićena člancima 49. i 54. UFEU-a.
- 34 Tužitelj je istaknuo te prigovore nezakonitosti u slučaju da članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63 treba tumačiti na način da ne dopušta isključenje fiducijarne obveze iz izračuna obveza koje služe za određivanje *ex ante* doprinosâ.
- 35 Stoga najprije valja razmotriti treba li članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63 tumačiti na način da se njime ne dopušta takvo isključenje. Kao drugo, ako je to slučaj, treba ocijeniti jesu li članak 14. stavak 2. i članak 3. točka 11. Delegirane uredbe 2015/63 u skladu s člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59, načelom jednakog postupanja, člankom 16. Povelje i člancima 49. i 54. UFEU-a.

1. Doseg članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe br. 2015/63

- 36 U skladu s člankom 5. stavkom 1. točkom (e) Delegirane uredbe 2015/63 iz izračuna *ex ante* doprinosâ isključene su „u slučaju investicijskih društava obveze nastale držanjem imovine ili novca klijenata [...] pod uvjetom da je taj klijent zaštićen na temelju primjenjivog prava za slučaj insolventnosti”.
- 37 Tužitelj tvrdi da tu odredbu treba tumačiti na način da se na temelju nje iznos njegove fiducijarne obveze može isključiti iz izračuna njegovih obveza prilikom određivanja njegova *ex ante* doprinosâ jer te obveze ispunjavaju uvjete predviđene navedenom odredbom.
- 38 SRB osporava tužiteljeve argumente.
- 39 Iz sudske prakse proizlazi da članak 5. stavak 1. Delegirane uredbe 2015/63 SRB-u ne daje diskrecijsku ovlast prilikom isključenja određenih obveza na temelju usklađivanja *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti nego, suprotno tomu, precizno navodi uvjete za takvo isključenje obveze (vidjeti u tom smislu presudu od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 93.). Prema toj istoj sudskoj praksi, uzimanje u obzir načela jednakog postupanja, nediskriminacije i proporcionalnosti ne može opravdati drukčiji rezultat, s obzirom na to da su u Delegiranoj uredbi 2015/63 izdvojene situacije s vrlo specifičnim značajkama izravno povezanim s rizicima koji su svojstveni predmetnim obvezama (presuda od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 95.).
- 40 U tom smislu treba podsjetiti na to da prema sudskoj praksi odredbe koje predstavljaju odstupanje treba tumačiti strogo (vidjeti u tom smislu presudu od 14. studenoga 2019., State Street Bank International, C-255/18, EU:C:2019:967, t. 39. i 40.). Stoga, s obzirom na to da se člankom 5. stavkom 1. Delegirane uredbe 2015/63 uvodi odstupanje od općeg pravila predviđenog člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59 koje omogućuje isključenje određenih obveza iz izračuna *ex ante* doprinosâ, taj članak predstavlja odredbu koju treba strogo tumačiti.

- 41 U tom kontekstu treba istaknuti da članak 5. stavak 1. točka (e) Delegirane uredbe 2015/63 predviđa tri kumulativna uvjeta za isključenje dotičnih obveza iz izračuna *ex ante* doprinosâ, odnosno, kao prvo, činjenicu da te obveze mora držati investicijsko društvo, kao drugo, činjenicu da moraju proizlaziti iz držanja imovine ili novca klijenata i, kao treće, činjenicu da ti klijenti moraju biti zaštićeni primjenjivim pravom za slučaj insolventnosti.
- 42 Kad je riječ o prvom uvjetu, tužitelj tvrdi da ga se treba smatrati investicijskim društvom u smislu članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 43 Pojam „investicijska društva” definiran je u članku 3. točki 2. Delegirane uredbe 2015/63 kao „investicijska društva u smislu članka 2. stavka 1. točke 3. Direktive 2014/59 [...]”.
- 44 Među strankama je nesporno da je u trenutku donošenja pobijane odluke članak 2. stavak 1. točka 3. Direktive 2014/59 definirao pojam „investicijsko društvo” kao „investicijsko društvo kako je definirano člankom 4. stavkom 1. točkom 2. Uredbe (EU) br. 575/2013 [...]”, koji definira pojam „investicijsko društvo” kao „osoba kako je definirana člankom 4. stavkom 1. točkom 1. Direktive 2004/39/EZ koja podliježe zahtjevima navedene direktive, isključujući: (a) kreditne institucije [...]”.
- 45 Iz samog teksta tih odredbi proizlazi da se odstupanje iz članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe nije primjenjivalo, u trenutku donošenja pobijane odluke, na subjekte koji su bili istodobno i kreditna institucija i investicijsko društvo, kao što je to slučaj s tužiteljem. U tom pogledu nije sporno da je tužitelj kreditna institucija koja ima odobrenje za rad kao institucija u smislu odredbe članka 2. u vezi s člankom 3. stavkom 1. točkom 13. Uredbe br. 806/2014, kao i člankom 2. stavkom 1. točkom 2. Direktive 2014/59.
- 46 Taj zaključak ne dovodi se u pitanje tužiteljevom tvrdnjom prema kojoj on ima odobrenje za pružanje investicijskih usluga i aktivnosti iz točaka 1. do 7. odjeljka A Priloga I. Direktivi 2014/65/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 15. svibnja 2014. o tržištu financijskih instrumenata i izmjeni Direktive 2002/92/EZ i Direktive 2011/61/EU (SL 2014., L 173, str. 349. i ispravci SL 2016., L 273, str. 35., i SL 2017., L 64, str. 116.).
- 47 Naime, kao što to tvrdi SRB, da je Komisija namjeravala obuhvatiti člankom 5. stavkom 1. točkom (e) Delegirane uredbe 2015/63 i kreditne institucije i investicijska društva, pa čak i kreditne institucije koje su također investicijska društva, ona bi u toj odredbi uputila na „institucije”, a ne na „investicijska društva”. Uostalom, Komisija je tako postupila u točkama (a), (b) i (f) te odredbe koristeći se izrazom „institucija”. Nasuprot tomu, kada je Komisija namjeravala ograničiti primjenu iznimke iz članka 5. stavka 1. te delegirane uredbe na određene subjekte, primijenila je preciznije formulacije poput „središnj[a] drug[a] ugovorn[a] stran[a]”, „središnji depozitorij vrijednosnih papira” i „investicijsk[a] društv[a]” koje se koriste u točkama (c), (d) i (e) te odredbe.
- 48 Naposljetku, kad je riječ o tužiteljevu argumentu prema kojem upućivanje u članku 2. stavku 1. točki 3. Direktive 2014/59 na članak 4. stavak 1. točku 2. Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak 13., str. 3. i ispravak SL 2017., L 20, str. 2.) predstavlja pogrešno upućivanje koje je SRB trebao ispraviti, tužitelj nije podnio nijedan konkretan dokaz u potporu toj tvrdnji.

- 49 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je definicija „investicijsko društvo”, kako je trenutačno predviđena u članku 2. stavku 1. točki 3. Direktive 2014/59, izmijenjena člankom 63. točkom 1. Direktive (EU) 2019/2034 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. studenoga 2019. o bonitetnom nadzoru nad investicijskim društvima i izmjeni direktiva 2002/87/EZ, 2009/65/EZ, 2011/61/EU, 2013/36/EU, 2014/59/EU i 2014/65/EU (SL 2019., L 314, str. 64. i ispravak SL 2020., L 405, str. 84.). Ta definicija sada upućuje na članak 4. stavak 1. točku 22. Uredbe (EU) 2019/2033 Europskog parlamenta i Vijeća od 27. studenoga 2019. o bonitetnim zahtjevima za investicijska društva i o izmjeni uredaba (EU) br. 1093/2010, (EU) br. 575/2013, (EU) br. 600/2014 i (EU) br. 806/2014 (SL 2019., L 314, str. 1. i ispravci SL 2020., L 20, str. 26.; SL 2020., L 405, str. 79. i SL 2021., L 261, str. 60.), koji pak u pogledu pojma „investicijsko društvo” upućuje na članak 4. stavak 1. točku 1. Direktive 2014/65, kojim se taj pojam definira tako da se primjenjuje na sve pravne osobe koje pružaju investicijske usluge trećim stranama, a da se pritom iz te definicije ne isključuju kreditne institucije.
- 50 Međutim, među strankama je nesporno da se ta izmjena definicije „investicijsko društvo” iz članka 2. stavka 1. točke 3. Direktive 2014/59 primjenjivala tek od 26. lipnja 2021., u skladu s člankom 67. stavkom 1. drugim podstavkom Direktive 2019/2034, u vezi s uvodnom izjavom 39. te iste direktive.
- 51 Iz prethodno navedenog proizlazi da članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63, u verziji primjenjivoj u trenutku donošenja pobijane odluke 14. travnja 2021., treba tumačiti na način da ne dopušta isključivanje obveza koje drže kreditne institucije, poput tužitelja, iz izračuna obveza koje služe određivanju njihova *ex ante* doprinosa.
- 52 U tim okolnostima tužiteljeve fiducijarne obveze ne ispunjavaju prvi uvjet predviđen člankom 5. stavkom 1. točkom (e) te Delegirane uredbe 2015/63.
- 53 Budući da su tri uvjeta predviđena člankom 5. stavkom 1. točkom (e) Delegirane uredbe 2015/63 kumulativna, tužiteljevu argumentaciju treba odbiti u cijelosti a da pritom nije potrebno razmotriti jesu li ispunjena druga dva uvjeta.
- 54 Slijedom toga, treba razmotriti prigovore nezakonitosti koje je tužitelj iznio u okviru dvanaestog, trinaestog i četrnaestog tužbenog razloga.

2. Dvanaesti tužbeni razlog, koji se temelji na nezakonitosti članka 3. točke 11., članka 5. stavka 1. točke (e) i članka 14. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63, jer su protivni članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59 i načelu jednakog postupanja

- 55 Ovaj tužbeni razlog dijeli se na dva dijela, koji se temelje, prvi, na nezakonitosti članka 3. točke 11., članka 5. stavka 1. točke (e) i članka 14. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 zbog povrede članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, a drugi na povredi načela jednakog postupanja tim istim odredbama.
- 56 Uvodno treba istaknuti da članak 14. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 nalaže institucijama obvezu da SRB-u dostave barem informacije iz Priloga II. toj delegiranoj uredbi, s obzirom na to da su, u skladu s drugom alinejom tog priloga, institucije dužne SRB-u dostaviti podatke koji se odnose na „[u]kupne obveze”, definirane u članku 3. točki 11. navedene delegirane uredbe kao ukupne obveze u smislu odjeljka 3. Direktive Vijeća 86/635/EEZ od 8. prosinca 1986. o godišnjim financijskim izvještajima i konsolidiranim financijskim izvještajima banaka i drugih financijskih institucija (SL 1986., L 372, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 6., svezak

10., str. 28.) ili u smislu Međunarodnih standarda financijskog izvještavanja iz Uredbe (EZ) br. 1606/2002 Europskog parlamenta i Vijeća od 19. srpnja 2002. o primjeni međunarodnih računovodstvenih standarda (SL 2002., L 243, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 30., str. 161.).

a) Prvi dio, koji se temelji na povredi članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59

- 57 Iz točaka 39. do 53. ove presude proizlazi da članak 5. stavak 1. točka (e) Delegirane uredbe 2015/63 ne predviđa isključenje fiducijarnih obveza iz izračuna *ex ante* doprinosâ i stoga uključuje navedene obveze u taj izračun. Takvo isključenje nije predviđeno ni člankom 3. točkom 11. ni člankom 14. stavkom 2. te iste delegirane uredbe.
- 58 Tužitelj u biti tvrdi da se prethodno navedenim odredbama Delegirane uredbe 2015/63 povređuje članak 103. stavak 7. točka (a) Direktive 2014/59 jer se njima za utvrđivanje profila rizičnosti institucija ne uzima u obzir nepostojanje rizika fiducijarnih obveza.
- 59 SRB osporava tužiteljeve argumente.
- 60 U tom pogledu treba istaknuti da je, u skladu s člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59, Komisija ovlaštena donijeti delegirane akte radi pobližeg određivanja pojma „prilagođavanje *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija”.
- 61 Međutim, u vezi s delegiranom ovlasti u smislu članka 290. UFEU-a, Komisija ima, u okviru izvršavanja ovlasti koje su joj povjerene, široku marginu prosudbe kad je pozvana provesti složene ocjene i procjene (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., Dyson/Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, t. 53. i navedenu sudsku praksu).
- 62 To je slučaj kad je riječ o utvrđivanju kriterija za prilagođavanje *ex ante* doprinosâ profilu rizičnosti na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59.
- 63 U tom pogledu, treba podsjetiti na to da se posebna narav doprinosâ sastoji, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 105. do 107. Direktive 2014/59 i uvodne izjave 41. Uredbe br. 806/2014, od toga da se u okviru osigurateljne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRF kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije, potičući poslovanje dotičnih institucija po modelu koji predstavlja manji rizik (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.).
- 64 U tom kontekstu i kao što to proizlazi iz uvodne izjave 114. Direktive 2014/59, zakonodavac Unije zadužio je Komisiju da delegiranim aktom pojasni način na koji bi se trebali prilagođavati doprinosi institucija aranžmanima financiranja sanacije u skladu s njihovim profilom rizičnosti.
- 65 U tom smislu, uvodna izjava 107. te direktive pojašnjava da bi se, kako bi se osigurao pošten izračun *ex ante* doprinosâ i omogućili poticaji za poslovanje po modelu koji predstavlja manji rizik, trebao uzeti u obzir stupanj kreditnog, likvidnosnog i tržišnog rizika koji snose institucije kod doprinosa nacionalnim aranžmanima financiranja.

- 66 Iz prethodno navedenog proizlazi da je Komisija trebala izraditi pravila za prilagodbu *ex ante* doprinosâ s obzirom na profil rizičnosti institucija uz nastojanje da ostvari dva povezana cilja, odnosno, s jedne strane, da osigura uzimanje u obzir različitih rizika koje stvaraju djelatnosti institucija, banaka ili šire financijske djelatnosti i, s druge strane, da potakne te iste institucije da posluju po modelu koji predstavlja manji rizik.
- 67 Međutim, kako proizlazi iz dokumenata u vezi s donošenjem Delegirane uredbe 2015/63, osobito dokumenata „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund” (JRC-ova tehnička studija u potporu Komisijinu zakonodavstvu druge razine o doprinosima (jedinstvenim) sanacijskim fondovima koji se temelje na rizicima) i „Commission Staff Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements” (Radni dokument Komisijinih službi: procjene primjene predložene metodologije za izračun doprinosa aranžmanima financiranja sanacije), izrada takvih pravila podrazumijevala je Komisijine složene ocjene i procjene jer se njima trebalo ispitati različite elemente s obzirom na to koji su se različiti tipovi rizika uzimali u obzir u bankovnom i financijskom sektoru.
- 68 S obzirom na prethodno navedeno, Komisija je raspolagala širokom diskrecijskom ovlašću za donošenje, na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, pravila kojima se pobliže određuje pojam „prilagođavanje *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija”.
- 69 U tim okolnostima, kad je riječ o metodi prilagođavanja osnovnih godišnjih doprinosa na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, nadzor suda Unije treba se ograničiti na ispitivanje sadržava li izvršavanje diskrecijske ovlasti dodijeljene Komisiji očitu pogrešku ili zlouporabu ovlasti ili je li ona očito prekoračila granice te ovlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 21. srpnja 2011., Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, t. 60.).
- 70 U tim okolnostima, na tužitelju je da dokaže da su odredbe navedene u točki 57. ove presude zahvaćene očitom pogreškom ili zlouporabom ovlasti ili da očitom prekoračuju granice diskrecijske ovlasti dodijeljene Komisiji člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59 jer ne predviđaju isključenje fiducijarnih obveza iz izračuna njegova *ex ante* doprinosa.
- 71 U tom pogledu tužitelj tvrdi da je Komisija povrijedila članak 103. stavak 7. Direktive 2014/59 jer su fiducijarne obveze bezrizične, što je relevantna činjenica za izračun *ex ante* doprinosâ iz dva razloga. Kao prvo, prema njegovu mišljenju, novac klijenata koji on drži fiducijarno zaštićen je u slučaju njegove insolventnosti na temelju njemačkog stečajnog prava. Kao drugo, tužitelj tvrdi da su, s obzirom na to da je dužan prenijeti sredstva klijenata na kreditne institucije, u slučaju propasti takve institucije ta sredstva usto zaštićena sustavom osiguranja depozita u skladu s Direktivom 2014/49/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 16. travnja 2014. o sustavima osiguranja depozita (SL 2014., L 173, str. 149. i ispravci SL 2014., L 212, str. 47. i SL 2014., L 309, str. 37.).
- 72 Najprije valja podsjetiti na to da se člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59 predviđa osam elemenata koje Komisija mora uzeti u obzir radi prilagođavanja *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija. Međutim, iako je „izloženost institucije riziku” među tim elementima, tako da ga je Komisija dužna uzeti u obzir pri donošenju delegiranog akta kao što je Delegirana uredba 2015/63, taj element je samo jedan od osam kriterija o kojima Komisija mora voditi računa prilikom izrade takvog akta.

- 73 Nadalje, ništa u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59 ne upućuje na to da je Komisija dužna dati prevladavajuću važnost jednom ili više elemenata navedenih u točki 72. ove presude, kao što je izloženost institucije riziku. Osim toga, tom se odredbom ne pojašnjava na koji način Komisija treba uzeti u obzir tu izloženost.
- 74 Naposljetku, u svakom slučaju, tužitelj nije dokazao da su fiducijarne obveze bile bezrizične u slučaju sanacije.
- 75 Naime, kad je riječ, prije svega, o tužiteljevu argumentu prema kojem fiducijarne obveze ne predstavljaju rizik u slučaju sanacije jer je novac klijenata koji se drži fiducijarno zaštićen njemačkim pravom u slučaju insolventnosti, treba utvrditi da tužitelj nije osporavao SRB-ovu tvrdnju prema kojoj se tim pravom ne daje posebna zaštita sredstvima klijenata sve dok se nalaze na privremenom računu.
- 76 U tom je pogledu SRB objasnio, a tužitelj to ne osporava, da je činjenica držanja tih sredstava na takvom privremenom računu povećavala rizik povezan s fiducijarnom obvezom jer ta sredstva nisu bila odmah odvojena od drugih tužiteljevih sredstava i stoga nisu bila zaštićena njemačkim pravom u slučaju insolventnosti.
- 77 Uostalom, u tom pogledu iz tužbe proizlazi te je to također potvrdio i tužitelj na raspravi, da se ta sredstva, kad je riječ o tužitelju, prenose na zajedničke fiducijarne račune kod kreditnih institucija 15. ili 30. u mjesecu, što podrazumijeva da sredstva mogu ostati na privremenom računu najviše 15 dana a da ih njemačko pravo ne štiti u slučaju insolventnosti.
- 78 Isto tako, tužitelj pogrešno tvrdi da fiducijarne obveze ne predstavljaju nikakav rizik od trenutka prijenosa sredstva klijenata s privremenog računa kreditnim institucijama jer su u slučaju propasti jedne od tih institucija ta sredstva zaštićena sustavom osiguranja depozita.
- 79 U tom pogledu tužitelj nije osporavao SRB-ov argument prema kojem je, kako bi sredstva klijenata bila zaštićena sustavom osiguranja depozita, potrebno da dotične kreditne institucije imaju sjedište u državi članici i da klijenti ne deponiraju više od 100 000 eura u takve institucije, tako da je navedena zaštita teritorijalno i kvantitativno ograničena.
- 80 S obzirom na prethodno navedeno, tužitelj nije dokazao da su članak 3. točka 11., članak 5. stavak 1. točka (e) i članak 14. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 protivni članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59.

b) Drugi dio, koji se temelji na povredi načela jednakog postupanja

- 81 Tužitelj u biti tvrdi da je propuštanje isključenja fiducijarnih obveza iz izračuna *ex ante* doprinosa iz članka 3. točke 11., članka 5. stavka 1. točke (e) i članka 14. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 protivno načelu jednakog postupanja jer se kreditne institucije, poput njega samog, nalaze u položaju koji je usporediv s položajem investicijskih društava iz navedenog članka 5. stavka 1. točke (e) te iste delegirane uredbe, ali se prema njima različito postupuje.
- 82 SRB osporava tu argumentaciju.

- 83 Treba podsjetiti na to da se načelom jednakog postupanja, kao općim načelom prava Unije, zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različit način i da se u različitim situacijama ne postupa na jednak način, osim ako je takvo postupanje objektivno opravdano (presuda od 3. veljače 2021., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, t. 95.).
- 84 Budući da se tužitelj pozvao na povredu načela jednakog postupanja, na njemu je da precizno odredi usporedive situacije za koje smatra da se postupalo na različit način ili različite situacije u kojima se postupalo na jednak način (presuda od 12. travnja 2013., Du Pont de Nemours (Francuska) i dr./Komisija, T-31/07, neobjavljena, EU:T:2013:167, t. 311.).
- 85 U skladu s ustaljenom sudskom praksom, usporedivost takvih situacija utvrđuje se s obzirom na sve elemente koji ih obilježavaju. Te elemente valja utvrđivati i ocjenjivati osobito vodeći računa o predmetu i cilju akta kojim se provodi razlikovanje u pitanju. Usto, treba uzeti u obzir načela i ciljeve područja kojem taj akt pripada (vidjeti presudu od 3. veljače 2021., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, t. 99. i navedenu sudsku praksu).
- 86 Kad je riječ o predmetu i cilju Direktive 2014/59, Uredbe br. 806/2014 i Delegirane uredbe 2015/63, valja podsjetiti na to da ti akti ulaze u područje SRM-a čijom se uspostavom nastoji, u skladu s uvodnom izjavom 12. Uredbe br. 806/2014, osigurati neutralni pristup pri postupanju s institucijama koje propadaju, povećati stabilnost institucija u državama članicama sudionicama u SRM-u i spriječiti prelijevanje mogućih kriza na države članice koje ne sudjeluju u tom mehanizmu, kako bi se olakšalo funkcioniranje unutarnjeg tržišta u cijelosti.
- 87 Osim toga, posebno kada je riječ o odredbama Direktive 2014/59, Uredbe br. 806/2014 i Delegirane uredbe 2015/63 kojima se uvode *ex ante* doprinosi, iz točke 63. ove presude proizlazi da je njihov cilj da se u okviru osigurateljne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRF kako bi mogao ispunjavati svoje funkcije i potaknuti institucije da posluju po modelu koji predstavlja manji rizik.
- 88 Upravo s obzirom na ta načela i ciljeve valja razmotriti, kao prvo, nalaze li se kreditne institucije koje imaju odobrenje za obavljanje i investicijskih aktivnosti, poput tužitelja, u položaju koji je usporediv s položajem investicijskih društava iz članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe 2015/63 (u daljnjem tekstu: investicijska društva) u pogledu uzimanja u obzir fiducijarnih obveza u svrhu izračuna *ex ante* doprinosâ.
- 89 U tom pogledu valja istaknuti da je cilj *ex ante* doprinosâ financiranje sanacijskih mjera čije je usvajanje uvjetovano time, što proizlazi iz članka 18. stavka 1. točke (c) i članka 18. stavka 5. Uredbe br. 806/2014, da je takva mjera nužna radi ostvarenja javnog interesa, odnosno da omogućuje postizanje, među ostalim, cilja – navedenog u članku 14. stavku 2. točki (b) te uredbe – izbjegavanja velikih štetnih učinaka koje bi likvidacija institucije imala na financijsku stabilnost, osobito sprječavanjem širenja, uključujući tržišne infrastrukture, te održavanjem tržišne discipline.
- 90 Međutim, kao što je to navedeno u uvodnoj izjavi 4. Direktive 2019/2034, kreditne institucije i investicijska društva ne predstavljaju usporediv rizik u pogledu štetnih učinaka koje bi njihova propast mogla imati na financijsku stabilnost jer, za razliku od kreditnih institucija, investicijska društva nemaju velike portfelje kredita za građanstvo i poduzeća te ne primaju depozite. Naime, držanje velikih portfelja depozita i kredita za građanstvo i poduzeća dovodi do rizika za financijsku stabilnost kada građanstvo ili poduzeća dužnici u velikoj mjeri ne uspijevaju otplatiti te kredite predmetnim kreditnim institucijama ili kad se povuče znatan broj depozita.

- 91 To vrijedi tim više što su klijenti kreditnih institucija i investicijskih društava različiti. Naime, kao što to ističe SRB, a da mu to nije osporeno, klijenti investicijskih društava su osobe koje koriste određene posebne usluge povezane s financijskim instrumentima, kako je utvrđeno definicijom pojma „klijent” takvih institucija, iz članka 4. stavka 1. točke 9. Direktive 2014/65. Suprotno tomu, kao što to proizlazi iz članka 4. stavka 1. točke 1. Uredbe br. 575/2013, kreditne institucije, uključujući one koje imaju odobrenje za obavljanje i investicijskih aktivnosti, primaju depozite ili ostala povratna sredstva od javnosti te odobravaju kredite za vlastiti račun, na način da pružaju svoje usluge velikom broju osoba.
- 92 U tim je okolnostima vjerojatnost da će kreditna institucija biti predmet sanacije, u skladu s člankom 18. stavkom 1. točkom (c) i člankom 18. stavkom 5. Uredbe br. 806/2014, veća od vjerojatnosti da će investicijsko društvo biti predmet sanacije, tako da se te dvije kategorije institucija u tom pogledu ne nalaze u usporedivom položaju.
- 93 Isto tako, položaj tih institucija nije usporediv u pogledu postupanja s fiducijarnim obvezama.
- 94 U tom pogledu, tužitelj nije ozbiljno osporavao da su investicijska društva, u skladu s člankom 84. stavkom 2. Wertpapierhandelsgesetz (Zakon o trgovanju vrijednosnim papirima) od 9. rujna 1998. (BGB1. 1998. I, str. 2708.), koja nisu ovlaštena za obavljanje poslova depozita, dužna odmah odvojiti sredstva primljena od klijenata na posebne fiducijarne račune otvorene kod kreditnih institucija. Nasuprot tomu, kreditna institucija poput tužitelja nije dužna postupiti na taj način u okviru obavljanja investicijskih aktivnosti s obzirom na to da, kao što to proizlazi iz razmatranja navedenih u točkama 76. i 77. ove presude, nije dužna odmah prenijeti navedena sredstva s privremenog računa kreditnim institucijama.
- 95 U tim okolnostima tužitelj nije dokazao da su fiducijarne obveze koje drže investicijska društva izložene razini rizika koja je usporediva s razinom rizika fiducijarnih obveza koje drže kreditne institucije koje imaju odobrenje i za obavljanje investicijskih aktivnosti, poput samog tužitelja. Slijedom toga, tužitelj ne može tvrditi da je položaj kreditnih institucija s odobrenjem i za obavljanje investicijskih aktivnosti, kao što je i on sam, usporediv s položajem investicijskih društava i da se stoga s tim dvjema vrstama institucija treba postupati na isti način kad je riječ o isključenju fiducijarnih obveza u svrhu izračuna *ex ante* doprinosâ.
- 96 Kao drugo, tužitelj ističe da se člankom 3. točkom 11. i člankom 14. stavkom 2. Delegirane uredbe 2015/63 uvodi nejednako postupanje između institucija sa sjedištem u Njemačkoj i onih sa sjedištem u državama članicama koje su se pozvale na odstupanje predviđeno u članku 10. stavku 1. trećoj rečenici Direktive 86/635.
- 97 U tom pogledu valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (b) Uredbe br. 806/2014 i člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59, SRB izračunava osnovni godišnji doprinos za svaku instituciju, kao što je to navedeno u točki 17. ove presude. Taj doprinos razmjern je iznosu obveza dotične institucije, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, u odnosu na ukupne obveze, isključujući regulatorni kapital i osigurane depozite, svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima država članica koje sudjeluju u SRM-u – u pogledu dijela tog doprinosâ izračunanog na temelju Unije – i svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području države članice u kojoj dotična institucija ima sjedište, za dio tog doprinosâ izračunan na nacionalnoj razini.

- 98 Kad je riječ o utvrđivanju obveza koje treba uzeti u obzir za potrebe tog izračuna, valja podsjetiti na to da članak 3. točka 11. Delegirane uredbe 2015/63 definira „ukupne obveze” kao „ukupne obveze u smislu odjeljka 3. Direktive 86/635/[...] ili u skladu s Međunarodnim standardima financijskog izvještavanja iz Uredbe [...] br. 1606/2002 [...]”.
- 99 Osim toga, u skladu s člankom 10. stavkom 1. Direktive 86/635, koji je dio odjeljka 3. te direktive, sredstva kojima institucija upravlja u svoje ime, ali za račun trećih strana, u pravilu se moraju prikazati u bilanci ako ta institucija stekne zakonsko pravo na odgovarajuću imovinu.
- 100 S obzirom na to, članak 10. stavak 1. treća rečenica Direktive 86/635 određuje da države članice mogu dopustiti dotičnim institucijama prikazivanje tih sredstava izvanbilančno, uz uvjet da postoje posebna pravila kojima se navedena sredstva mogu isključiti iz imovine raspoložive za raspodjelu u slučaju likvidacije institucije.
- 101 U tom su pogledu stranke tvrdile da se, na temelju odredbi koje je Savezna Republika Njemačka donijela radi usklađivanja s člankom 10. Direktive 86/635, fiducijarne obveze kreditne institucije koja ima odobrenje za obavljanje investicijskih aktivnosti sa sjedištem u toj državi, kao što je tužitelj, moraju prikazati u njezinoj bilanci.
- 102 Stranke su također navele da su određene države članice iskoristile mogućnost ponuđenu člankom 10. stavkom 1. trećom rečenicom Direktive 86/635 kako bi se institucijama sa sjedištem u tim državama omogućilo da prikažu izvanbilančno sredstva kojima se upravlja u vlastito ime, ali za račun trećih strana.
- 103 Prema tužiteljevu mišljenju, iz toga slijedi da ako institucija ima sjedište u državi članici koja je iskoristila mogućnost koju nudi članak 10. stavak 1. treća rečenica Direktive 86/635, ona može prikazati obveze koje se odnose na takve fiducijarne aktivnosti izvan bilance, tako da te obveze nisu uzete u obzir za izračun njezina osnovnog godišnjeg doprinosa. S druge strane, uzimaju se u obzir za potrebe tog izračuna fiducijarne obveze institucija sa sjedištem u državama članicama koje nisu iskoristile mogućnost izvanbilančnog prikazivanja imovine i fiducijarne obveze, poput Njemačke.
- 104 Stoga posljedica opisana u točki 103. ove presude proizlazi iz zajedničke primjene članka 70. stavka 2. drugog podstavka točke (b) Uredbe br. 806/2014 i članka 103. stavka 2. Direktive 2014/59 u vezi s odjeljkom 3. Direktive 86/635 i osobito s njezinim člankom 10. stavkom 1. trećom rečenicom, kojim se definira pojam „obveza” institucija i predviđa mogućnost da države članice izaberu različita pravila koja se odnose na uključivanje fiducijarnih obveza u bilancu institucija.
- 105 Međutim, tužitelj nije osporavao valjanost tih odredbi u pogledu načela jednakog postupanja.
- 106 Osim toga, ako tužiteljevu argumentaciju treba shvatiti na način da on zapravo tvrdi da se člankom 3. točkom 11. i člankom 14. stavkom 2. Delegirane uredbe 2015/63 povređuje načelo jednakog postupanja jer se tim odredbama ne uzima u obzir razlika koja postoji između računovodstvenih pravila različitih država članica u pogledu uključivanja fiducijarnih obveza u bilancu institucija, treba istaknuti da načelo jednakog postupanja ne može ovlastiti Komisiju da prilikom donošenja delegiranih akata na temelju članka 290. UFEU-a djeluje izvan okvira ovlasti koju joj je zakonodavac Unije dodijelio na temelju te odredbe. Stoga nije na Komisiji da ispravi različita nacionalna pravila provedbe prava Unije, osim ako joj je u tu svrhu zakonodavnim aktom dodijeljena ovlast.

- 107 U ovom slučaju ni Direktiva 2014/59 ni Uredba br. 806/2014 nije ovlastila Komisiju da uskladi nacionalna računovodstvena pravila koja se odnose na uključivanje fiducijarnih obveza u bilancu institucija.
- 108 U tim okolnostima tužitelj ne može prigovoriti Komisiji da je povrijedila načelo jednakog postupanja time što nije ispravila razlike koje postoje u nacionalnim računovodstvenim pravilima koja se odnose na uključivanje tih obveza u tu bilancu.
- 109 U svakom slučaju, čak i pod pretpostavkom da je Komisija mogla, prema članku 3. točki 11. Delegirane uredbe 2015/63, utvrditi drugu definiciju obveza od one iz odjeljka 3. Direktive 86/635, iz toga ne bi proizlazilo da članak 3. točka 11. te delegirane uredbe povređuje načelo jednakog postupanja.
- 110 Naime, kao što to proizlazi iz sudske prakse, zabrana diskriminacije ne odnosi se na moguće nejednakosti u postupanju koje među državama članicama mogu proizaći iz postojećih razlika među zakonodavstvima različitih država članica, pod uvjetom da ta zakonodavstva jednako utječu na sve osobe na koje se primjenjuju (vidjeti u tom smislu presude od 16. srpnja 2009., Horvath, C-428/07, EU:C:2009:458, t. 55. i od 19. rujna 2013., Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, t. 35.).
- 111 Iako je točno da je to načelo razvijeno u okviru tumačenja odredaba prava Unije radi ocjene usklađenosti nacionalnog zakonodavstva s načelom nediskriminacije, situacija ipak ne može biti drukčija što se tiče ocjene valjanosti odredbe prava Unije kojom se državama članicama dodjeljuje margina prosudbe na temelju koje donose navedena različita zakonodavstva (presuda od 19. rujna 2013., Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, t. 36.).
- 112 U ovom slučaju tužitelj nije tvrdio, a još manje dokazao, da dotično njemačko zakonodavstvo nije jednako utjecalo na sve osobe na koje se primjenjuje.
- 113 Usto, donošenje propisa Unije u određenom području politike može imati različite posljedice za određene gospodarske subjekte u pogledu njihove pojedinačne situacije ili nacionalnih pravila koja se na njih primjenjuju jer se takva posljedica ne može smatrati povredom načela jednakog postupanja ako se navedeni propis temelji na objektivnim kriterijima koji su prikladni za njegove zadane ciljeve (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 19. rujna 2013., Panellinios Syndesmos Viomichanion Metapoiisis Kapnou, C-373/11, EU:C:2013:567, t. 34. i navedenu sudsku praksu).
- 114 U tom pogledu tužitelj nije Općem sudu podnio nijedan dokaz iz kojeg bi proizlazilo da se članak 3. točka 11. Delegirane uredbe 2015/63, time što upućuje na odjeljak 3. Direktive 86/635, nije temeljio na objektivnim kriterijima i prilagođenim zadanim ciljevima Delegirane uredbe 2015/63.
- 115 Stoga treba odbiti tužiteljev argument.
- 116 Kao treće, tužitelj tvrdi da se prema njemu nejednako postupalo u odnosu na kreditne institucije koje prikazuju bilancu u skladu s međunarodnim računovodstvenim standardima, dok on ne može prikazati svoju bilancu u skladu s tim pravilima jer, u skladu s primjenjivim njemačkim propisom, samo matična društva imaju pravo prikazati svoju bilancu isključivo u skladu s tim pravilima.

- 117 U tom pogledu, s jedne strane, treba istaknuti da je takvo navodno nejednako postupanje posljedica primjene pravila koje proizlazi iz primjenjivog njemačkog zakonodavstva, a ne iz članka 3. točke 11., članka 5. stavka 1. točke (e) ili članka 14. stavka 2. Delegirane uredbe 2015/63 čiju valjanost tužitelj osporava.
- 118 S druge strane i u svakom slučaju, kao što to priznaje sam tužitelj, on je mogao sastaviti financijske izvještaje u skladu s međunarodnim računovodstvenim standardima, ali je odlučio da to neće učiniti zbog administrativnih i financijskih razloga. U tim se okolnostima tužitelj ne može pozivati na nejednako postupanje na toj osnovi.
- 119 S obzirom na prethodno navedeno, tužitelj nije dokazao da su članak 3. točka 11., članak 5. stavak 1. točka (e) i članak 14. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 povrijedili načelo jednakog postupanja.
- 120 Slijedom toga, dvanaesti tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

[omissis]

B. Tužbeni razlozi koji se odnose na zakonitost pobijane odluke

1. Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe br. 2015/63

- 144 Tužitelj tvrdi da je SRB povrijedio članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63 time što je iz izračuna *ex ante* doprinosâ odbio isključiti iznos njegovih fiducijarnih obveza. Argumentacija u prilog ovom tužbenom razlogu dijeli se na dva dijela.

a) Prvi dio, koji se temelji na neuzimanju u obzir činjenice da tužitelj ispunjava sve uvjete utvrđene u članku 5. stavku 1. točki (e) Delegirane uredbe 2015/63

- 145 Tužitelj ističe da odbijanjem isključenja njegovih fiducijarnih obveza iz izračuna *ex ante* doprinosâ pobijana odluka povređuje članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 146 SRB osporava tu argumentaciju.
- 147 Kao što to proizlazi iz točaka 39. do 52. ove presude, članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63 treba tumačiti na način da se njime ne mogu isključiti tužiteljeve fiducijarne obveze iz izračuna njegova *ex ante* doprinosa.
- 148 U tim okolnostima SRB nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada nije isključio iznos tih obveza iz izračuna tužiteljeva *ex ante* doprinosa.
- 149 Slijedom toga, prvi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

b) Drugi dio, koji se odnosi na primjenu po analogiji članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe br. 2015/63

- 150 Tužitelj tvrdi da u slučaju da članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63 treba tumačiti na način da ne dopušta isključenje njegovih fiducijarnih obveza iz izračuna njegova *ex ante* doprinosa, cilj te delegirane uredbe kao i načela jednakog postupanja i proporcionalnosti zahtijevaju da se ta odredba primijeni po analogiji na njegovu situaciju.
- 151 SRB osporava tu argumentaciju.
- 152 Najprije valja podsjetiti na to da je, prema sudskoj praksi, primjena članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe 2015/63 na situacije slične onima navedenima u toj odredbi, ako ne ispunjavaju sve u njoj propisane uvjete, nespojiva s tekstom spomenute odredbe (vidjeti u tom smislu presudu od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 92.).
- 153 Tako je Sud presudio da članak 5. stavak 1. Delegirane uredbe 2015/63 ne daje nadležnim tijelima diskrecijsku ovlast prilikom isključenja određenih obveza na temelju usklađivanja *ex ante* doprinosâ iz članka 103. stavka 2. Direktive 2014/59 razmjerno profilu rizičnosti nego, suprotno tomu, precizno navodi uvjete u skladu s kojima određene obveze mogu biti isključene iz izračuna *ex ante* doprinosâ (vidjeti u tom smislu presudu od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 93.).
- 154 Slijedom toga, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, SRB nije počinio pogrešku koja se tiče prava kada na njega nije po analogiji primijenio članak 5. stavak 1. točku (e) Delegirane uredbe 2015/63.
- 155 Uzimanje u obzir načela jednakog postupanja i proporcionalnosti, koje je istaknuo tužitelj, ne može opravdati drukčiji rezultat, s obzirom na to da su u Delegiranoj uredbi 2015/63 izdvojene situacije s vrlo specifičnim značajkama izravno povezanim s rizicima koji su svojstveni predmetnim obvezama (presuda od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 95.).
- 156 U svakom slučaju, s obzirom na razmatranja iznesena u točkama 83. do 120. ove presude, tužitelj ne može tvrditi da je neprimjena po analogiji članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe 2015/63 protivna načelu jednakog postupanja.
- 157 Isti se zaključak nalaže u pogledu načela proporcionalnosti.
- 158 U tom pogledu, iz sudske prakse proizlazi da načelo proporcionalnosti, koje je dio općih načela prava Unije, zahtijeva da akti institucija Unije mogu ostvariti legitimne ciljeve koje slijedi zakonodavstvo o kojem je riječ i da ne prelaze granice onoga što je nužno za postizanje tih ciljeva, pri čemu, u slučaju kada postoji izbor između više prikladnih mjera, valja upotrijebiti najmanje ograničavajuću, a uzrokovane nepovoljnosti ne smiju biti neproporcionalne u odnosu na ciljeve koje se želi postići (presude od 4. svibnja 2016., Philip Morris Brands i dr., C-547/14, EU:C:2016:325, t. 165. i od 20. siječnja 2021., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, t. 142.; vidjeti u tom smislu i presudu od 8. lipnja 2010., Vodafone i dr., C-58/08, EU:C:2010:321, t. 51.).

- 159 Najprije, kad je riječ o prikladnosti uzimanja u obzir tužiteljevih fiducijarnih obveza prilikom izračuna njegova *ex ante* doprinosa, tužitelj ne osporava da uključivanje njegovih fiducijarnih obveza u izračun tog doprinosa pridonosi ostvarenju ciljeva *ex ante* doprinosa, opisanih u točki 63. ove presude, osiguravanjem dostatnih financijskih sredstava SRM-u kako bi mogao obavljati svoje funkcije i poticanjem institucija da posluju po modelu koji predstavlja manji rizik.
- 160 U tom je pogledu tužitelj iznio samo nepotkrijepljene tvrdnje.
- 161 Naime, s jedne strane, tužitelj tvrdi da uzimanje u obzir njegovih fiducijarnih obveza prilikom izračuna njegova *ex ante* doprinosa stavlja na njega neprihvatljivo opterećenje koje je očito nerazmjerno s obzirom na njegovu veličinu. Međutim, s obzirom na razmatranja navedena u točkama 39. do 52. ove presude, takav se argument ne može prihvatiti jer isključenje obveza iz članka 5. stavka 1. točke (e) Delegirane uredbe 2015/63 ne ovisi o veličini dotičnih institucija, nego o ispunjavanju uvjeta navedenih u toj odredbi, a koji nisu povezani s njihovom veličinom.
- 162 S druge strane, tužitelj tvrdi da je uključivanje iznosa njegovih fiducijarnih obveza u izračun njegovih obveza prilikom utvrđivanja njegov *ex ante* doprinosa protivno kriterijima utvrđenima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59. U tom je pogledu dovoljno utvrditi da tužitelj nije u dovoljnoj mjeri objasnio vezu između tog argumenta i načela proporcionalnosti.
- 163 Nadalje, kad je riječ o nužnosti uzimanja u obzir tužiteljevih fiducijarnih obveza prilikom izračuna njegova *ex ante* doprinosa s obzirom na ciljeve navedene u točki 63. ove presude, valja utvrditi da tužitelj u biti ističe dva argumenta.
- 164 Kao prvo, tužitelj tvrdi da uzimanje u obzir njegovih fiducijarnih obveza nije nužno jer su kreditne institucije već prikupile sredstva klijenata u obliku depozita te su ona zaštićena njihovim sustavom osiguranja depozita, a uz to postoje dostatna jamstva da su ti klijenti zaštićeni primjenjivim pravom za slučaj insolventnosti. Prema njegovu mišljenju, uzimanje u obzir njegovih fiducijarnih obveza dovelo bi do eventualnog dvostrukog uzimanja u obzir tih obveza u okviru izračuna njegova *ex ante* doprinosa.
- 165 U tom pogledu, tužitelj međutim ne objašnjava koja bi konkretna metoda izračuna *ex ante* doprinosa bila manje ograničavajuća za institucije, a da je prikladna za postizanje ciljeva navedenih u točki 63. ove presude na jednako učinkovit način, tako da se, među ostalim, nadoknadi smanjenje financijskih sredstava dostupnih u SRF-u koje je uzrokovano takvim isključenjem.
- 166 Usto, i u svakom slučaju, tužitelj se nije pozvao ni na jedan dokaz koji može dovesti u pitanje SRB-ovu tvrdnju, navedenu u točki 79. ove presude, prema kojoj je, kako bi sredstva klijenata bila zaštićena sustavom osiguranja depozita, potrebno da dotične kreditne institucije imaju sjedište u državi članici i da klijenti ne deponiraju više od 100 000 eura u takve institucije.
- 167 Naposljetku, kad je riječ o tužiteljevu argumentu koji se temelji na tome da bi uzimanje u obzir njegovih fiducijarnih obveza dovelo do navodnog dvostrukog uzimanja u obzir tih obveza u okviru izračuna njegova *ex ante* doprinosa, dovoljno je utvrditi da tužitelj ne ističe nijedan argument koji bi upućivao na to da je Komisija člankom 5. stavkom 1. točkom (e) Delegirane uredbe 2015/63 namjeravala u potpunosti isključiti svaki oblik dvostrukog uračunavanja obveza.

- 168 Kao drugo, tužitelj tvrdi da uzimanje u obzir njegovih fiducijarnih obveza prilikom izračuna njegova *ex ante* doprinosa ne ispunjava kriterij nužnosti jer bi njegovi klijenti, u slučaju insolventnosti, imali pravo na odvajanje fiducijarne imovine kojom upravlja tužitelj, što pokazuje da postoje dostatna jamstva zaštite tih klijenata.
- 169 S jedne strane, tu argumentaciju treba odbiti zbog istih razloga kao što su oni navedeni u točki 165. ove presude.
- 170 S druge strane i u svakom slučaju, tužitelj nije dokazao da bi imovina i novac njegovih klijenata u slučaju insolventnosti bili osigurani jamstvima koja su usporediva s onima koja osiguravaju imovinu i novac klijenata investicijskih društava, kao što je to navedeno u točkama 75. do 77. ove presude.
- 171 Naposljetku, tužitelj Općem sudu nije podnio nijedan konkretan dokaz kojim bi se nastojalo dokazati da bi uključivanje njegovih fiducijarnih obveza u izračun njegova *ex ante* doprinosa dovelo do nepovoljnosti koje su očito nerazmjerne u odnosu na ciljeve navedene u točki 63. ove presude.
- 172 U tim okolnostima valja odbiti drugi dio prvog tužbenog razloga, a stoga i taj tužbeni razlog u cijelosti.

[omissis]

Obrazloženje utvrđivanja godišnje ciljne razine

- 240 Uvodno, valja podsjetiti na to da nepostojanje ili nedostatnost obrazloženja predstavlja razlog koji se odnosi na javni poredak koji sud Unije može, čak i mora, istaknuti po službenoj dužnosti (vidjeti presudu od 2. prosinca 2009., Komisija/Irska i dr., C-89/08 P, EU:C:2009:742, t. 34. i navedenu sudsku praksu). Slijedom toga, Opći sud može, odnosno mora, uzeti u obzir i druge nedostatke u obrazloženju osim onih na koje se poziva tužitelj, i to osobito kada se oni otkriju tijekom postupka.
- 241 U ovom slučaju Opći sud smatra da je na njemu da po službenoj dužnosti ispita je li SRB povrijedio svoju obvezu obrazlaganja u pogledu utvrđivanja godišnje ciljne razine.
- 242 U tu su svrhu stranke, mjerom upravljanja postupkom i na raspravi, saslušane o svim eventualnim nedostacima u obrazloženju koje može sadržavati pobijana odluka u pogledu utvrđivanja godišnje ciljne razine.
- 243 S obzirom na to pojašnjenje, valja podsjetiti na to da, u skladu s člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, na kraju početnog razdoblja od osam godina koje se računa od 1. siječnja 2016. (u daljnjem tekstu: početno razdoblje), dostupna financijska sredstva u SRF-u moraju dosegnuti konačnu ciljnu razinu, koja odgovara najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području svih država članica koje sudjeluju u SRM-u (u daljnjem tekstu: konačna ciljna razina).
- 244 Prema članku 69. stavku 2. Uredbe br. 806/2014, tijekom početnog razdoblja *ex ante* doprinosi moraju se raspodijeliti što je moguće ravnomjernije dok se ne postigne konačna ciljna razina navedena u točki 243. ove presude, ali uzimajući u obzir fazu poslovnog ciklusa i utjecaj koji prociklički doprinosi mogu imati na financijski položaj institucija.

- 245 Članak 70. stavak 2. Uredbe br. 806/2014 pojašnjava da svake godine doprinosi svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica koje sudjeluju u SRM-u ne premašuju 12,5 % konačne ciljne razine.
- 246 Kad je riječ o načinu izračuna *ex ante* doprinosâ, člankom 4. stavkom 2. Delegirane uredbe 2015/63 predviđa se da SRB određuje njihov iznos na temelju godišnje ciljne razine, uzimajući u obzir konačnu ciljnu razinu, na temelju prosječnog iznosa osiguranih depozita prethodne godine izračunanog tromjesečno, za sve institucije s odobrenjem na državnim područjima država članica koje sudjeluju u SRM-u.
- 247 Jednako tako, prema članku 4. Provedbene uredbe 2015/81, SRB izračunava *ex ante* doprinos za svaku instituciju na temelju godišnje ciljne razine, koju treba utvrditi u odnosu na konačnu ciljnu razinu i u skladu s metodologijom navedenom u Delegiranoj uredbi 2015/63.
- 248 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 48. pobijane odluke, SRB je za razdoblje doprinosa 2021. odredio iznos godišnje ciljne razine na 11 287 677 212,56 eura.
- 249 U uvodnim izjavama 36. i 37. pobijane odluke SRB je u bitnome objasnio da bi godišnja ciljna razina trebala biti određena na temelju analize o razvoju osiguranih depozita tijekom prethodnih godina i o svakom relevantnom razvoju ekonomske situacije te na temelju analize koja se odnosi na pokazatelje u vezi s fazom poslovnog ciklusa i učincima koje prociklički doprinosi imaju na financijski položaj institucija. Zatim je SRB smatrao prikladnim odrediti koeficijent koji se zasnivao na toj analizi i na financijskim sredstvima dostupnima u SRF-u (u daljnjem tekstu: koeficijent). SRB je primijenio taj koeficijent na osminu prosječnog iznosa osiguranih depozita u 2020. kako bi dobio godišnju ciljnu razinu.
- 250 SRB je u uvodnim izjavama 38. do 47. pobijane odluke izložio pristup koji je slijedio kako bi odredio koeficijent.
- 251 U uvodnoj izjavi 38. pobijane odluke SRB je utvrdio stalnu tendenciju povećanja osiguranih depozita za sve institucije država članica koje sudjeluju u SRM-u. Konkretno, prosječan iznos tih depozita, izračunan tromjesečno, za 2020. iznosio je 6,689 bilijuna eura.
- 252 U uvodnim izjavama 40. i 41. pobijane odluke SRB je predstavio predviđeni razvoj osiguranih depozita za preostale tri godine početnog razdoblja, odnosno od 2021. do 2023. Procijenio je da će godišnje stope rasta osiguranih depozita do kraja početnog razdoblja biti između 4 % i 7 %.
- 253 U uvodnim izjavama 42. do 45. pobijane odluke SRB je predstavio procjenu faze poslovnog ciklusa i mogućeg procikličkog učinka koji bi *ex ante* doprinosi mogli imati na financijski položaj institucija. Kako bi to učinio, naveo je da je uzeo u obzir nekoliko pokazatelja, poput Komisijina predviđanja rasta bruto domaćeg proizvoda i projekcije Europske središnje banke u tom pogledu ili kreditnih tokova privatnog sektora u postotku bruto domaćeg proizvoda.
- 254 U uvodnoj izjavi 46. pobijane odluke SRB je zaključio da iako je razumno očekivati nastavak rasta osiguranih depozita unutar bankovne unije, ritam toga rasta bit će niži od onog 2020. U tom pogledu SRB je u uvodnoj izjavi 47. pobijane odluke naveo da je usvojio „oprezan pristup” u pogledu stopa rasta osiguranih depozita za nadolazeće godine do 2023.

255 S obzirom na ta razmatranja, SRB je u uvodnoj izjavi 48. pobijane odluke utvrdio vrijednost koeficijenta od 1,35 %. Zatim je izračunao iznos godišnje ciljne razine množenjem prosječnog iznosa osiguranih depozita u 2020. s tim koeficijentom i dijeljenjem rezultata tog izračuna s osam, u skladu sa sljedećom matematičkom formulom iz uvodne izjave 48. navedene odluke:

$$\text{„Ciljni0 [iznos godišnje ciljne razine] = Ukupni osigurani depoziti2020 * 0,0135 * } \frac{1}{8} = \text{EUR} \\ 11\,287\,677\,212,56\text{”}.$$

256 Međutim, SRB je na raspravi naveo da je godišnju ciljnu razinu za razdoblje doprinosa 2021. odredio kako slijedi.

257 Kao prvo, na temelju prospektivne analize SRB je iznos osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica koje sudjeluju u SRM-u, predviđen za kraj početnog razdoblja, odredio na otprilike 7,5 bilijuna eura. Kako bi došao do tog iznosa, SRB je uzeo u obzir prosječni iznos osiguranih depozita u 2020., odnosno 6,689 bilijuna eura, godišnju stopu rasta osiguranih depozita od 4 % kao i broj preostalih razdoblja doprinosa do kraja početnog razdoblja, odnosno tri.

258 Kao drugo, u skladu s člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, SRB je izračunao 1 % od tih 7,5 bilijuna eura kako bi dobio procijenjeni iznos konačne ciljne razine koja bi trebala biti postignuta na kraju početnog razdoblja, odnosno otprilike 75 milijardi eura.

259 Kao treće, SRB je od potonjeg iznosa odbio financijska sredstva koja su 2021. već bila dostupna u SRF-u, odnosno otprilike 42 milijarde eura, kako bi dobio iznos koji mu preostaje primiti tijekom preostalih razdoblja doprinosa prije kraja početnog razdoblja, odnosno od 2021. do 2023. Ta je svota iznosila oko 33 milijarde eura.

260 Kao četvrto, SRB je potonji iznos podijelio s tri kako bi ga ujednačeno raspodijelio na navedena tri preostala razdoblja doprinosa. Godišnja ciljna razina za razdoblje doprinosa 2021. tako je utvrđena na iznos naveden u točki 248. ove presude, odnosno na oko 11,287 milijardi eura.

261 SRB je na raspravi također potvrdio da je javno objavio pojedinosti podataka na kojima je temeljio metodu opisanu u točkama 257. do 260. ove presude, koje su tužitelju omogućile da shvati metodu kojom je utvrđena godišnja ciljna razina. Konkretno, pojasnio je da je u svibnju 2021., odnosno nakon donošenja pobijane odluke, ali prije podnošenja ove tužbe, na svojoj internetskoj stranici objavio informativni sažetak pod nazivom „Fact Sheet 2021.” (u daljnjem tekstu: informativni sažetak), kojim je naveden procijenjeni iznos konačne ciljne razine. Isto tako, SRB je potvrdio da je iznos financijskih sredstava dostupnih u SRF-u također bio dostupan na njegovoj internetskoj stranici kao i putem drugih javnih izvora, i to mnogo prije donošenja pobijane odluke.

262 Kad je riječ o sadržaju obveze obrazlaganja, iz sudske prakse proizlazi da obrazloženje odluke koju je donijela institucija ili tijelo Unije ne smije biti, među ostalim, proturječno, kako bi se zainteresiranim osobama omogućilo da saznaju stvarne razloge za tu odluku i kako bi mogle braniti svoja prava pred nadležnim sudom, a potonjem da provede svoj nadzor (vidjeti u tom smislu presude od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 169. i navedenu sudsku praksu; od 22. rujna 2005., Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, t. 20. i 45. do 47. i od 16. prosinca 2015., Grčka/Komisija, T-241/13, EU:T:2015:982, t. 56.).

- 263 Isto tako, kada donositelj pobijane odluke pruži određena pojašnjenja u vezi s razlozima za njezino donošenje tijekom postupka pred sudom Unije, ta objašnjenja moraju biti u skladu s razmatranjima iznesenima u toj odluci (vidjeti u tom smislu presude od 22. rujna 2005., Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, t. 45. do 47., i od 13. prosinca 2016., Printeos i dr./Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, t. 54. i 55.).
- 264 Naime, ako razmatranja iznesena u pobijanoj odluci nisu sukladna takvim pojašnjenjima dostavljenima tijekom sudskog postupka, obrazloženje predmetne odluke ne ispunjava funkcije na koje se podsjeća u točkama 217. i 218. ove presude. Konkretno, takva nedosljednost sprečava, s jedne strane, zainteresirane osobe da se upoznaju sa stvarnim razlozima za donošenje pobijane odluke prije podnošenja tužbe i da pripreme svoju obranu u odnosu na njih i, s druge strane, sud Unije da utvrdi razloge koji su služili kao stvarna pravna osnova za tu odluku i razmotri njihovu usklađenost s primjenjivim pravilima.
- 265 Naposljetku, valja podsjetiti na to da SRB, kada donosi odluku kojom se utvrđuju *ex ante* doprinosi, mora obavijestiti dotične institucije o metodi izračuna tih doprinosa (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 122.).
- 266 Isto treba vrijediti i za metodu određivanja iznosa godišnje ciljne razine, s obzirom na to da je taj iznos od ključne važnosti za strukturu takve odluke. Naime, kao što to proizlazi iz članka 4. Provedbene uredbe 2015/81, način izračuna *ex ante* doprinosâ sastoji se od raspodjele navedenog iznosa među svim predmetnim institucijama tako da povećanje ili smanjenje tog iznosa dovodi do odgovarajućeg povećanja ili smanjenja *ex ante* doprinosa svake od tih institucija.
- 267 Iz prethodno navedenog proizlazi da je SRB dužan, na temelju pobijane odluke, pružiti institucijama objašnjenja koja se odnose na metodu utvrđivanja godišnje ciljne razine i da ta objašnjenja moraju biti u skladu s objašnjenjima koja je SRB pružio tijekom sudskog postupka i koja se odnose na stvarno primijenjenu metodu.
- 268 Međutim, to nije slučaj u ovom predmetu.
- 269 Naime, najprije valja istaknuti da je u pobijanoj odluci, u uvodnoj izjavi 48., iznesena matematička formula koja je predstavljena kao osnova za utvrđivanje iznosa godišnje ciljne razine. Međutim, pokazalo se da ta formula ne sadržava elemente metode koju je SRB stvarno primijenio, kako je objašnjeno na raspravi. Naime, kao što to proizlazi iz točaka 257. do 260. ove presude, SRB je dobio iznos godišnje ciljne razine, u okviru te metode, time što je od konačne ciljne razine odbio financijska sredstva dostupna u SRF-u, kako bi izračunao iznos koji je još trebalo naplatiti do kraja početnog razdoblja, i podijelio potonji iznos s tri. Međutim, ta dva koraka izračuna uopće nisu izražena u navedenoj matematičkoj formuli.
- 270 Osim toga, to utvrđenje ne može se dovesti u pitanje SRB-ovom tvrdnjom prema kojoj je on u svibnju 2021. objavio informativni sažetak koji je sadržavao raspon u kojem su navedeni mogući iznosi konačne ciljne razine i, na svojoj internetskoj stranici, iznos financijskih sredstava dostupnih u SRF-u. Naime, neovisno o tome je li tužitelj zaista imao saznanja o tim iznosima, potonji nisu, sami po sebi, takve prirode da mu omogućavaju da razumije da je SRB zaista primijenio dvije matematičke operacije navedene u točki 269. ove presude jer se osim toga pojašnjava da se one čak ni ne spominju u matematičkoj formuli predviđenoj u uvodnoj izjavi 48. pobijane odluke.

- 271 Slične nedosljednosti utječu i na način određivanja koeficijenta od 1,35 %, koji pak ima ključnu ulogu u toj matematičkoj formuli spomenutoj u točki 255. ove presude. Naime, taj bi se koeficijent mogao razumjeti na način da se, među ostalim parametrima, temelji na predviđenom rastu osiguranih depozita tijekom preostalih godina početnog razdoblja. Međutim, kao što je to SRB priznao na raspravi, taj je koeficijent bio određen na način da se njime može opravdati rezultat izračuna iznosa godišnje ciljne razine, to jest nakon što je SRB izračunao taj iznos na temelju četiri koraka prikazana u točkama 257. do 260. ove presude i, osobito, dijeljenjem s tri iznosa koji proizlazi iz odbitka financijskih sredstava dostupnih u SRF-u od konačne ciljne razine. Međutim, taj pristup ni na koji način ne proizlazi iz pobijane odluke.
- 272 Usto, valja podsjetiti na to da se prema informativnom sažetku procijenjeni iznos konačne ciljne razine nalazi u rasponu od 70 do 75 milijardi eura. Međutim, taj raspon nije u skladu s rasponom stope rasta osiguranih depozita od 4 % do 7 % iz uvodne izjave 41. pobijane odluke. Naime, SRB je na raspravi naveo da je u svrhu određivanja godišnje ciljne razine uzeo u obzir stopu rasta osiguranih depozita od 4 % – koja je najniža stopa u drugom rasponu – te je tako ostvario procijenjenu konačnu ciljnu razinu od 75 milijardi eura, što čini najvišu vrijednost prvog raspona. Stoga se pokazuje da između tih dvaju raspona postoji nepodudarnost. Naime, s jedne strane, raspon koji se odnosi na stopu razvoja osiguranih depozita obuhvaća i vrijednosti koje su više od stope od 4 %, čija bi primjena pak dovela do procijenjenog iznosa konačne ciljne razine koji je viši od onih uključenih u raspon koji se odnosi na tu ciljnu razinu. S druge strane, tužitelj ne može shvatiti razlog zbog kojeg je SRB u raspon koji se odnosi na spomenutu ciljnu razinu uključio iznose niže od 75 milijardi eura. Naime, kako bi se to postiglo, bilo je potrebno primijeniti stopu manju od 4 %, koja, međutim, nije uključena u raspon stope rasta osiguranih depozita. U tim okolnostima tužitelj nije mogao odrediti način na koji je SRB koristio raspon koji se odnosi na stopu kretanja tih depozita kako bi došao do izračuna konačne procijenjene ciljne razine.
- 273 Iz toga slijedi da, kad je riječ o utvrđivanju godišnje ciljne razine, metoda koju je SRB stvarno primijenio, kako je objašnjena na raspravi, ne odgovara metodi opisanoj u pobijanoj odluci, tako da stvarne razloge, s obzirom na koje je utvrđena ta ciljna razina, na temelju pobijane odluke nisu mogle utvrditi ni institucije ni Opći sud.
- 274 S obzirom na prethodno navedeno, valja utvrditi da pobijana odluka sadržava nedostatke u obrazloženju kad je riječ o utvrđivanju godišnje ciljne razine. Stoga, zbog tog razloga valja poništiti pobijanu odluku.

C. Zaključak

- 275 Nakon ispitivanja Općeg suda po službenoj dužnosti, valja utvrditi da pobijana odluka sadržava nedostatke u obrazloženju kad je riječ o utvrđivanju godišnje ciljne razine. Budući da su ti nedostaci takve naravi da predstavljaju osnovu za poništenje te odluke, potonju valja poništiti u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja.

[omissis]

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

- 1. Odluka Jedinственog sanacijskog odbora (SRB) SRB/ES/2021/22 od 14. travnja 2021. o izračunu *ex ante* doprinosâ Jedinственom fondu za sanaciju za 2021. poništava se u dijelu u kojem se odnosi na društvo Max Heir. Sutor OHG.**
- 2. Učinci Odluke SRB/ES/2021/22, u dijelu u kojem se odnose na društvo Max Heir. Sutor OHG, održavaju se na snazi dok u razumnom roku, koji ne može biti dulji od šest mjeseci od datuma objave ove presude, na snagu ne stupi nova SRB-ova odluka kojom se utvrđuje *ex ante* doprinos te institucije Jedinственom fondu za sanaciju za razdoblje doprinosa 2021.**
- 3. SRB će, uz vlastite troškove, snositi i troškove društva Max Heir. Sutor OHG.**

Kornezov

De Baere

Petrлік

Kecsmár

Kingston

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourggu 8. svibnja 2024.

Potpisi